

ни се, лицето ми трябва да е обраснало с косми;
аз съм такова чувствително магаре, че най-малкото
брадясване почва да ме сърби.

ТИТАНИЯ. - Не би ли искал, мили мой,
да чуеш малко музика?

ДЪНО. - Да, аз имам доста добро ухо за музика. Нека изови-
рят нещо като рев.

ТИТАНИЯ. - Не искаш ли, мой мили, да похапнеш?

ДЪНО. - Как не - овес, например; с охота бих изхрускал ця-
ла торба дори. Не бих се отказал и от малко сено -
хубаво, сочно сенце! Кой би се отказал от него?

ТИТАНИЯ. - Най-хитровата фея ще изпрата
да вземе пресни орехи за тебе.

ДЪНО. - По-добре две-три ^{грахови шушулки} ~~или сушен грах~~. Но, моля ви се,
кажете на вашите хора да не ме безпокоят. Много
ми се спи.

ТИТАНИЯ. - Спи, мили мой, на моите ръце!
Вървете, феи, надалек от тук!

/Излизат феите./

Така бръшлянт с нежност пръсти впиита...

О, как те любя! Как съм аз честита!

/Заспиват./

/Влиза Пък./

ОБЕРОН, приближава се.

Здравей, Робин! Виж тая мила гледка! -

Тя милост почва да събужда в мене.

Видях я преди малко да събира

уханни билки - там, отвъд гората -

за тоя клет глупец - и да обкитя

главата му със вейки и цветя.